

i Skagen, ſaa ſkal dette Erhverv være ſælles, og hvad kan være urimeligere, end at Konen, ſom lever for ſig ſelv og ſkal ſøge ſit eget Erhverv, mangler al Myndighed dertil? En Lov, ſom handler om det Tilfælde, ſom man mener, at dette Lovforſlag alene handler om, nemlig det Tilfælde, hvor Egteſkabet faktisk er opløſt, maatte have en Regel om den gifte Kvindeſ Myndighed, det er muligt, at den da kunde have været hende til nogen Nytte; men en Kvinde, der maatte have erhvervet Noget iſølge denne Lov, have ſamlet en lille Driftkapital, og vilde drive en lille Forretning, en Handel eller Sligt, er iſølge denne Lov ſom efter den gjældende Ret aldeles umyndig, kan ikke paalage ſig nogen Forpligtelſe og kan ikke ſaae nogenſomhelſt Kredit. Det forekommer mig, at, naar man vilde give en Lov paa dette Omraade, burde den være lidt mere gennemarbejdet end dette Værk. Det er i det Hele af den Beſkaffenhed, at det Eneſte, der kan tale derfor, er, hvad Forſlagsſtilleren ſiger, at, naar denne Lov udkommer, ſaa vil der være ſkudt en Brevſche, der fører til nye Skridt, thi den er i den Grad utaalelig og ubrugelig, at det er umuligt at blive ſtaaende ret længe ved den. Jeg tror virkelig, at vi meget ſnart maa komme til et nyt Arbejde paa dette Omraade, hvis dette Lovforſlag vedtages; men om dette er en henſigtsmæssig Maade at give Love paa, er tvivlſomt. Som Forſlaget foreligger, tror jeg ikke, at det er værdt at blive Mvordmand paa. Jeg har hørt, at adskillige blive Ridderne ved at ſtemme derfor, og det har jeg Intet imod; men Mvordmand tror jeg ikke, at det er værdt at blive derpaa.

Justitsminiſteren (Mellemann): Jeg ſkal ikke udtale mig om Sagen i dens Almindelighed. Jeg har paa tidligere Stadier af denne Sags Forhandling, tror jeg, udtalt mig tilſtrækkeligt om den. Kun een Ting finder jeg mig foranlediget til at bemærke i Anledning af, hvad der blev ſagt af den ſidſte ærede Taler, nemlig at jeg for det Førſte ikke i det andet Thing har ſagt, at Loven ingen Betydning havde uden i det Tilfælde, hvor Egteſkabet var faktisk opløſt. Jeg har tværtimod imod den modsatte Paafand, ſom fremkom der, hævdet, at efter min Mening havde den ogſaa ſin Betydning, hvor Egteſkaberne levede ſammen; men jeg har imod det Endringsforſlag, der var ſtillet i det andet Thing, og ſom gik ud paa at indſkrænke Loven til det Tilfælde, hvor Egteſkabet var faktisk opløſt derved, at Egteſkaberne havde forladt hinanden, gjort den Indvending, at det, at indſkrænke Loven til dette Tilfælde, var at knytte viſſe Retſvirkninger til et Forhold, der maatte betragtes ſom retsſtridigt. Jeg tror nemlig ikke, at der kan være nogen

Tvivel om, at i det Tilfælde, hvor den ene Egteſkælle uden lovlig Grund forlader den anden, maa man ſige, at der begaaes et Retſbrud fra hin Egteſkælles Side imod den anden, Noget, Lovgivning ogſaa giver Udtryk derigjennem, at et ſaadant Forhold afgiver en Skilsmisſegrund. For Reſten har jeg udtrykkelig ved Siden deraf bemærket, at vor Lovgivning ikke tvinger Egteſkæller til at leve ſammen, hverken derved, at Manden, ſom det kan ſke andre Steder, ſkulde kunne lade Konen hente tilbage ved Politiets Hjælp, eller derved, at hun ſkulde kunne belægges med Straf eller andre ſaadanne Under, fordi hun forlod Manden, eller omvendt. Saaledes ſtaaer Sagen, og det Dvrige er kun en Ordſtrid. Om man vil ſige, at det er et lovſtridigt Forhold eller et ikke-lovſtridigt Forhold, ſkal jeg ikke opholde mig videre ved, Sagen forholder ſig, ſom jeg her har tilladt mig at ſige. Til denne ene Bemærkning ſkal jeg indſkrænke mig med Henſyn til den almindeligere Side af Sagen, idet jeg tror, at der derom er talt nok. Jeg ſkal endnu med Henſyn til det foreliggende Endringsforſlag kun ſige dette, at jeg erkjender, at det i juridisk-teknisk Henſeende er en Forbedring af Lovforſlaget derved, at det affjærer en Tvivel, der ellers kunde opſtaa, og afgjør den i en Retning, der viſtnok maa ſiges at være ſtemmende med hele Manden i Lovforſlaget. Jeg ſer derfor ikke, at der for dem, der igvrigt ere ſtemte for Lovforſlaget, er nogen ſærlig Grund til at ſtemme imod Endringsforſlaget. Jeg mener dermed, at der ikke kan være nogen fra Sagen ſelv hentet Grund dertil. En anden Ting er det, om man vil ſtemme imod det af Frygt for Lovforſlagets Skjæbne i det andet Thing; men jeg mener kun, at der er Intet i ſelve Sagen eller de Betragtninger, der knytte ſig dertil, der kan afgive Grund til at ſtemme imod Endringsforſlaget.

Forſlagsſtilleren (Bajer): Det er kun en ganſke lille Bemærkning, jeg har at gjøre til det ærede Medlem for Rjøge (Hørup). Jeg ſkal ikke komme ind paa en ny ſaglig Forhandling, thi vi have jo behandlet diſſe Spørgſmaal ſaa mange Gange, at jeg tror, at det kan være nok. Vi ere, ſom bemærket, ved den ælſtede Forhandling, nærme os ſaaledes den trettende, og det begynder ſnart at blive trættende. Det ærede Medlem kom imidlertid med en Ytring, ſom jeg maa gjøre en Bemærkning imod, da den ikke kan gjøres fra Vedkommendes Side. I Anledning af de meget omtalte Adreſſer ſagde det ærede Medlem nemlig, at det ikke var nok at ſige ſin Mening, men at det ogſaa gjaldt om at ſige Noget, der var Mening i. Det var noget nærgaaende, hvad det ærede Medlem der ſagde. Jeg ſkal gjerne indrømme, at